

det inden for EF vedtagne direktiv nr. 91/250 af 14. maj 1991 om retlig beskyttelse af edb-programmer.

Til § 38

Forslaget til § 38 om retten til følgeretsvederlag ved erhvervsmæssigt videresalg af eksemplarer af kunstværker svarer til den gældende ophavsretslovs § 25 a, der blev gennemført i 1989.

Efter gældende ret omfatter følgeretsordningen ikke fotografier. På baggrund af inkorporeringen af fotografibeskyttelsen i ophavsretsloven har Kulturministeriet overvejet, om fotografier bør være omfattet af følgeretsordningen. Danske Billedautorer og Dansk Journalistforbund har under høringen tilkendegivet, at dette bør være tilfældet. Der henvises til, at fotografiske værker i en vis udstrækning sælges på udenlandske og danske kunstauktioner, samt at der i praksis ikke vil opstå afgrænsningsproblemer mellem fotografiske værker og andre fotografier, idet der efter gældende ret ikke svares følgeretsvederlag ved en salgspris på under 2000 kr.

Kulturministeriet må principielt være enig i de fremførte synspunkter, men finder det dog rigtigst, at den i 1989 gennemførte ordning får mulighed for i nogle år at fungere uændret i praksis, før det overvejes at inddrage nye værskategorier under ordningen. I overensstemmelse hermed foreslås det udtrykkeligt at undtage fotografiske værker fra følgeretten ved at indføje ordene »fotografiske værker« i forslaget til stk. 2, 1. pkt.

I øvrigt finder Kulturministeriet, at følgeretsordningen må siges at have fungeret tilfredsstillende i praksis. Det opkrævede vederlagsprovenu har været noget større end oprindelig forventet. I andet halvår af 1990 udgjorde de opkrævede vederlag således ca. 1,7 mio. kr., for salgsåret 1991 ca. 3,1 mio. kr. og for salgsåret 1992 ca. 2,3 mio. kr.

På denne baggrund finder Kulturministeriet ikke, at der er anledning til på nuværende tidspunkt at foretage ændringer i følgeretsordningen. Det foreslås derfor at ophæve revisionsfristbestemmelsen (folketingsåret 1993-94) i § 2, stk. 3, i ændringslov nr. 378 af 7. juni 1989, jf. lovforslagets § 89, stk. 2, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

Til §§ 39-46

Forslaget til §§ 39-46, der vedrører den såkaldte blankbåndsaftgift for optagelser til privat brug, svarer til ophavsretslovens §§ 26 a-26 h og fotografilovens § 14 a, der blev gennemført ved lov nr. 338 af 14. maj 1992 om ændring af ophavsretsloven og fotografiloven (Vederlagsordning for uindspillede bånd). Ændringsloven trådte i kraft den 1. januar 1993.

I forhold til de i 1992 gennemførte lovbestemmelser er der – bortset fra forslaget til § 42, stk. 4, og § 43, stk. 1, nr. 3, jf. bemærkningerne nedenfor – kun foretaget enkelte ændringer af redaktionel karakter. På grundlag af drøftelser med de andre nordiske lande om lovsystematikken finder Kulturministeriet, at bestemmelserne om blankbåndsvederlag mest hensigtsmæssigt placeres i lovens kap. 2 og ikke, som efter de i foråret 1992 vedtagne bestemmelser, i et særligt kap. 2 a. Denne systematik svarer også til Ophavsretsudvalgets forslag i betænkning nr. 1197/1990.

Copy-Dan, Båndkopi, der er godkendt af kulturministeren som den fællesorganisation, der i henhold til ophavsretslovens § 26 a, stk. 3, administrerer vederlagsordningen, har under høringen påpeget, at der ikke i den gældende lov er tilstrækkelig hjemmel til at kontrollere, at det vederlag, som de virksomheder, der erhvervsmæssigt fremstiller eller indfører lyd- eller videobånd mv., skal betale, rent faktisk betales. Copy-Dan, Båndkopi, foreslår derfor, at det i loven fastsættes, at virksomheder, der er anmeldt til fællesorganisationen i medfør af lovens § 26 c, stk. 1, pålægges en pligt til på opfordring af fællesorganisationen at meddele organisationen alle oplysninger af betydning for kontrollen med beregningen af vederlaget, samt en pligt til at lade fællesorganisationen aflægge besøg – herunder uanmeldt besøg – i virksomheden med henblik på kontrol af varebeholdninger, regnskabsmateriale mv. Endvidere foreslås det, at den, der erhvervsmæssigt sælger lyd- eller videobånd mv., tillige skal have pligt til på begæring af fællesorganisationen at meddele organisationen oplysninger om, fra hvilken virksomhed eller person båndene er erhvervet. Disse synspunkter har fået støtte af BAO (Båndimportørers og -producenters Afgifts-Organisation).

Kulturministeriet kan i almindelighed tilslutte sig, at der i forbindelse med den generelle lovrevision skabes forbedrede muligheder for at kontrollere, at det i loven fastsatte vederlag rent faktisk betales. Ministeriet finder imidlertid, at sådanne kontrolmuligheder ikke bør tilvejebringes ved indsættelse af kontrolbestemmelser i selve loven, men mere hensigtsmæssigt kan gennemføres ved en ændring af en af de eksisterende bemyndigelser til kulturministeren vedrørende fastsættelse af administrative regler.

For så vidt angår forslaget om udvidet oplysningspligt for de anmeldte virksomheder samt mulighed for kontrolbesøg finder ministeriet, at den foreslåede forbedring af kontrolmulighederne bør gennemføres ved indsættelse af en bestemmelse svarende til den eksisterende bemyndigelsesbestemmelse i lovens § 26 e, stk. 2, hvorefter kulturministeren efter for-